

De twee naturen van de gelovige

De Schrift leert dat elke wedergeboren persoon twee naturen bezit: ten eerste de natuur die hij ontvangen heeft bij de natuurlijke geboorte, die volkomen en hopeloos slecht en verdorven is; en ten tweede een nieuwe natuur, die hij ontvangen heeft door de nieuwe geboorte; dit is de natuur van God Zelf en die is daarom volmaakt goed.

De volgende Schriftgedeelten maken meer dan duidelijk hoe God denkt over de oude, of Adamitische, natuur: 'Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren, in zonde heeft mijn moeder mij ontvangen' (Ps. 51:7). 'Arglistig is het hart, boven alles, ja, ongeneeslijk is het, wie zal het kennen?' (Jer. 17:9). 'Er is geen rechtvaardige, ook niet één; er is niemand die verstandig is; er is niemand die God zoekt; allen zijn zij afgeweken; samen zijn zij nutteloos geworden; er is niemand die goed doet, er is er zelfs niet één' (Rom. 3:10-12).

God zegt niet dat geen enkele niet-wedergeborene beschaafd is, of ontwikkeld, of kundig, of goedgehumeurd, of vrijgevig, of liefdadig, of zelfs godsdienstig. Wat Hij zegt, is dat er niemand rechtvaardig is, dat niemand God begrijpt, dat niemand Hem zoekt. Eén van de pijnlijkste geloofstesten is het accepteren van de Goddelijke inschatting van de menselijke natuur; het beseffen dat onze sympathieke en deugdzame vrienden, van wie velen gewetensvol al hun plichten vervullen, van harte betrokken zijn bij de ellende en idealen van de mensheid en energiek de mensenrechten verdedigen, toch Gods rechten minachten en onverschillig staan tegenover Zijn Zoon, wiens Godheid zij met onvoorstelbare aanmatiging ontkennen en wiens Woord zij neerbuigend afwijzen.

Een beschaafde en vriendelijke dame die bijvoorbeeld van afschuw ineen zou krimpen bij de grofheid om een medemens van een leugen te beschuldigen, maakt wel elke dag God tot een leugenaar! (zie 1 Joh. 1:10; 5:10). En dit probleem is enorm toegenomen nu tegenwoordig vanaf de preekstoel de menselijkheid geprezen wordt.

Wat een ontstellend contrast was er tussen schijn en werkelijkheid in de tijd voor de zondvloed. 'In die dagen, en ook daarna, waren er reuzen op de aarde, toen Gods zonen bij de dochters van de mensen waren gekomen en die kinderen voor hen baarden; dit zijn de geweldenaars van oude tijden af, mannen van naam' (Gen. 6:4). De wereld leek dus beter te worden in de ogen van de mensen en ze verwachtten een voortdurende vooruitgang te zullen zien. Het schijnbare resultaat van het onheilige gemengde huwelijk van de godvrezenden met de goddelozen was de verheffing van de menselijke natuur tot nog grotere hoogten. Maar 'de HEERE zag dat de slechtheid van de mens op aarde groot was, en dat al de gedachtespels van zijn hart elke dag alleen maar slecht waren' (vs. 5).

'Want van binnen uit het hart van de mensen gaan naar buiten de kwade overleggingen, hoererijen, diefstallen, moorden, overspel, hebzucht, boosheden, bedrog, losbandigheid, een boos oog, lastering, hoogmoed, onverstand; al deze boze dingen komen van binnen uit voort en verontreinigen de mens' (Mark. 7:21-23). 'Maar de natuurlijke mens neemt niet aan wat van de Geest van God is, want het is hem dwaasheid, en hij kan het niet begrijpen, omdat het geestelijk beoordeeld wordt' (1 Kor. 2:14). 'Omdat wat het vlees bedenkt,

vijandschap is tegen God, want het onderwerpt zich niet aan de wet van God, want het kán dat ook niet. En zij die in het vlees zijn, kunnen God niet behagen' (Rom. 8:7-8). 'Onder wie ook wij allen vroeger verkeerden in de begeerten van ons vlees, toen wij de wil deden van het vlees en van de gedachten; en wij waren van nature kinderen van de toorn, evenals de overigen' (Ef. 2:3).

Uit deze Schriftgedeelten blijkt dat de onbekeerde mens een drievoudig onvermogen heeft. Hij mag begaafd zijn, of beschaafd, of beminnelijk, of grootmoedig, of godsdienstig; het kan zijn dat hij bij niemand in de schuld staat, oprecht of ijverig is, een goede echtgenoot en vader is – of dit allemaal bij elkaar – maar hij kan God niet gehoorzamen, God niet behagen en God niet begrijpen. De gelovige, daarentegen, heeft behalve zijn oude natuur die onveranderd en onveranderbaar is, ook een nieuwe natuur die 'overeenkomstig God geschapen is in ware gerechtigheid en heiligheid' (Ef. 4:24).

De volgende Schriftgedeelten laten de oorsprong en het karakter zien van de **nieuwe mens**. We zullen opmerken dat de wedergeboorte een schepping is, niet alleen maar een verandering: er wordt iets nieuws geïntroduceerd, niet iets ouds veranderd. Zoals we de menselijke natuur gekregen hebben door de natuurlijke geboorte, zo ontvangen we de Goddelijke natuur door de wedergeboorte. 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: tenzij iemand opnieuw geboren wordt, kan hij het koninkrijk van God niet zien' (Joh. 3:3). 'Maar allen die Hem hebben aangenomen, hun gaf Hij het recht kinderen van God te worden, hun die in Zijn Naam geloven; die niet uit bloed, niet uit de wil van het vlees, niet uit de wil van een man, maar uit God geboren zijn' (1:12-13). 'Want u bent allen zonen van God door het geloof in Christus Jezus' (Gal. 3:26).

Het zal duidelijk zijn wat deze verzen te zeggen hebben over de schijnbaar juiste en overtuigende, maar uiterst onbijbelse uitdrukking die zo populair is in onze tijd: 'het universele vaderschap van God en het universele broederschap van de mens' – een uitdrukking die des te gevaarlijker is vanwege de halve waarheid van het laatste deel. Niet allen die geboren zijn, zijn kinderen van God, maar alleen allen die wedergeboren zijn. De Schrift vertelt ons inderdaad dat Adam de zoon van God was, maar ze verklaart ook heel zorgvuldig dat Seth de zoon van Adam was en niet van God (Luk. 3:38).

'[Dat u] de nieuwe mens hebt aangedaan, die overeenkomstig God geschapen is in ware gerechtigheid en heiligheid' (Ef. 4:24). 'Daarom, als iemand in Christus is, is hij een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie het is alles nieuw geworden' (2 Kor. 5:17).

En deze 'nieuwe mens' is verbonden met Christus. 'Ik ben met Christus gekruisigd en ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij; en wat ik nu leef in het vlees, leef ik door het geloof in de Zoon van God, Die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven' (Gal. 2:20). 'Aan hen heeft God willen bekend maken welke de rijkdom is van de heerlijkheid van deze verborgenheid onder de volken, welke is Christus in u, de hoop van de heerlijkheid' (Kol. 1:27). 'Want u bent gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God. Wanneer Christus, uw leven, geopenbaard wordt, dan zult ook u met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid' (Kol. 3:3-4). 'Waardoor Hij ons de kostbare en zeer grote beloften geschonken heeft, opdat u daardoor deelgenoten van de Goddelijke natuur zou worden' (2 Petr. 1:4). 'Maar als Christus in u is, dan is het lichaam wel dood vanwege de zonde, maar de Geest is

leven vanwege de gerechtigheid' (Rom. 8:10). 'En dit is het getuigenis: dat God ons eeuwig leven heeft gegeven, en dit leven is in Zijn Zoon. Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet' (1 Joh. 5:11-12).

Maar parallel met deze nieuwe, Goddelijke natuur, die de natuur van Christus Zelf is, blijft in de gelovige de **oude natuur** bestaan. Dezelfde Paulus die kon zeggen: 'Ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij', zegt ook: 'Want ik weet dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont; want het willen is bij mij aanwezig, maar het doen van het goede niet' (Rom. 7:18), en: 'Ik vind dus deze wet voor mij die het goede wil doen: dat het kwade bij mij voorhanden is' (vs. 21). En Job, de volmaakte en oprechte man, zegt: 'Daarom veracht ik mijzelf' (Job 42:6). En als Daniël, een verheven man van God, de verheerlijkte Oude van dagen ziet, zegt hij: 'Mijn gezonde uitstraling werd aan mij veranderd in verval' (Dan. 10:8).

Er is strijd tussen deze twee naturen. Bestudeer zorgvuldig de strijd tussen de twee 'ikken': de oude Saulus en nieuwe Paulus in Romeinen 7:14-25. Het is een ervaring als deze die jonge bekeerlingen zo vaak ontmoedigt en verwart. De eerste vreugde van de bekering is weggeëbd, de gloedvolle verwachtingen raken uitgedoofd, en de bekeerling is verbijsterd als hij ontdekt dat het vlees met zijn oude gewoonten en verlangens binnen in hem nog steeds aanwezig is, net als vóór zijn bekering, en hij is daardoor geneigd te gaan twifelen aan zijn aanvaarding door God. Dit is een ontmoedigend en gevaarlijk moment. Paulus roept het in deze crisis uit om bevrijding en noemt zijn oude natuur een 'lichaam van de dood' (vs. 24). Hoewel hij een bekeerd man is, maakt de wet zijn kwelling alleen maar groter; en het is niet door eigen inspanning of door te proberen de wet te houden dat hij bevrijding vindt van 'het vlees', maar 'door Jezus Christus onze Heer' (vs. 25).

De aanwezigheid van het vlees in mij is echter geen excuus om erin te wandelen. De Schrift onderwijst ons dat 'de oude mens met Christus gekruisigd' is; dat wil hier zeggen dat we 'dood zijn', en we worden ertoe opgeroepen dit tot een voortdurende ervaring te maken door 'onze leden die op de aarde zijn' te doden (Kol. 3:5).

De kracht hiervoor ontvangen we van de Heilige Geest, Die in iedere gelovige woont (1 Kor. 6:19) en Wiens gezegende dienst het is om het vlees te onderwerpen. 'Maar ik zeg: wandelt door de Geest, en u zult de begeerte van het vlees geenszins volbrengen. Want het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees; want deze staan tegenover elkaar, opdat u niet doet wat u wilt' (Gal. 5:16-17). 'Want als u naar het vlees leeft, zult u sterven; maar als u door de Geest de werkingen van het lichaam doodt, zult u leven' (Rom. 8:13).

We moeten dus niet proberen om door eigen wilskracht of door goede voornemens de verleidingen van de oude natuur te overwinnen, maar het conflict overgeven aan de in ons wonende Geest van God. Romeinen 7 is een verslag van de strijd van een wedergeboren mens tegen zijn oude natuur, en het is daarom heel persoonlijk. 'Niet wat ik wil, bedrijf ik, maar wat ik haat, dat doe ik', is de trieste erkenning van een nederlaag die een weerklink vindt in de harten van zo veel Christenen.

In hoofdstuk 8 gaat het nog steeds over die strijd, maar hoe heerlijk onpersoonlijk is die nu! Er is geen kwelling, want Paulus maakt er geen deel meer van uit; de strijd is nu tussen 'het vlees' – Saulus van Tarsus – en de Heilige Geest. Paulus ervaart vrede en overwinning (het mag duidelijk zijn dat het hier gaat om de praktische overwinning over het vlees, de

innerlijke verlokkingen zoals begeerte, lust, trots en boosheid; verleidingen van buitenaf kunnen we weerstaan door de toevlucht te nemen tot Christus onze Hogepriester).

Overdenk zorgvuldig de volgende Schriftgedeelten: 'Daar wij weten, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam van de zonde te niet gedaan zou zijn, opdat we niet meer de zonde dienen' (Rom. 6:6). 'Want wij zijn de besnijdenis, wij die God dienen door de Geest van God, en in Christus Jezus roemen en niet op vlees vertrouwen' (Fil. 3:3). 'Want u bent gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God' (Kol. 3:3). 'Zo ook u, rekent het ervoor ten opzichte van de zonde dood te zijn, maar voor God levend in Christus Jezus' (Rom. 6:11). 'Maar doet de Heer Jezus Christus aan, en wijdt geen zorg aan het vlees om aan begeerten te voldoen' (13:14). 'Daarom dan, broeders, zijn wij schuldenaars, niet aan het vlees om naar het vlees te leven' (8:12).

C.I. Scofield

